

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 72.423 van 12 maart 1998
in de zaak A. 73.568/VII-15.279**

In zake : Marcel JACOBS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat Vincent PIESSEVAUX,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Albertlaan 137/5

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat Dirk DE GREEF,
kantoor houdende te BRUSSEL,
G. Van Haelenlaan 8-10

tussenkommende partij :

v.z.w. TERLAMEN-ZOLDER,
die woonplaats kiest bij
Advocaten J. GHYSELS, P. FLAMEY en
E. EMPEREUR,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Aarlenstraat 25.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Marcel JACOBS
op 14 maart 1997 heeft ingediend om de vernietiging te
vorderen van het ministerieel besluit van 5 maart 1997
van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting
waarbij na intrekking van het door de Raad van State
geschorste ministerieel besluit van 22 december 1995
andermaal een aanvraag vanwege de v.z.w. TERLAMEN-ZOLDER
tot afwijking van artikel 5.32.10.2, § 4, van het
besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende
algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne,
ingediend door de v.z.w. TERLAMEN-ZOLDER met betrekking
tot een inrichting gelegen te Heusden-Zolder, met name

de permanente omloop te Zolder-Terlamen, wordt ingewilligd;

Gezien het arrest nr. 65.694 van 27 maart 1997, waarbij de schorsing wordt bevolen van de tenuitvoerlegging van bovengenoemd besluit;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 28 juli 1997;

Gelet op de beschikking van 1 augustus 1997 die de tussenkomst van de v.z.w. TERLAMEN-ZOLDER toelaat;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag over de zaak opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 12 januari 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 februari 1998;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat V. PIESSEVAUX die verschijnt voor verzoeker, van Advocaat D. DE GREEF, die verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat J. GHYSELS die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur
E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak als
volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De v.z.w. TERLAMEN-ZOLDER exploiteert op het
grondgebied van de gemeente Heusden-Zolder een omloop
voor motorvoertuigen. Verzoeker woont op ongeveer 200
meter van de omloop.

1.2. Met een besluit van 22 december 1989 van de
gemeenschapsminister bevoegd voor het leefmilieu wordt
aan de v.z.w. TERLAMEN-ZOLDER een vergunning verleend
"voor het inrichten van wedstrijden, test- en oefenrit-
ten met alsook recreatief gebruik van motorvoertuigen en
-rijwielen" op de omloop gelegen te Zolder-Terlamen, en
zulks voor een termijn verstrijkend op 31 december 1999.
Er wordt toelating gegeven voor activiteiten van cate-
gorie A, B en C. Voor elk van die activiteiten wordt
aangegeven op welke dagen zij mogen plaatsvinden, en
welke voorwaarden, inzonderheid op het vlak van geluid,
er gelden. De omloop mag niet worden gebruikt op
O.H. Hemelvaart en O.L.Vr. Hemelvaart, alsook gedurende
één weekend (zaterdag en zondag) per maand.

De activiteiten van de A-, B- en C- catego-
rie worden als volgt omschreven :

"Activiteiten van de A-categorie :

Wedstrijden, test- en oefenritten met, alsook
recreatief gebruik van motorvoertuigen of -rijwielen
zonder geluidsbepierking.

Activiteiten van de B-categorie :

Wedstrijden met gezamenlijk vertrek met motorvoer-
tuigen of -rijwielen waarbij de geluidsimmissie L5 op
de referentiemeetplaats, Rustplein 7 te HEUSDEN-

ZOLDER maximum 60 dB(A) bedraagt en de geluidsemissie L_A maximum op de meetplaats langsheen de omloop niet hoger is dan 95 dB.

Activiteiten van de C-categorie :

Test- en oefenritten met, alsook recreatief gebruik van motorvoertuigen of -rijwielen, waarbij de geluidsimmissie L_5 op de referentiemeetplaats, Rustplein 7 te HEUSDEN-ZOLDER maximum 60 dB(A) bedraagt en de geluidsemissie L_A maximum op de meetplaats langsheen de omloop niet hoger is dan 95 dB";

1.3. In het Belgisch Staatsblad van 31 juli 1995 verschijnt het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (VLAREM II). Artikel 5.32.10.2, § 1, van dit besluit omvat een aantal verbods- en afstandsregels waaraan omlopen voor motorvoertuigen moeten voldoen. Het wordt niet betwist dat de omloop van de v.z.w. TERLAMEN-ZOLDER niet aan alle verbods- en afstandsregels voldoet, doch de omloop, die een bestaande inrichting is, kan genieten van een overgangsbepaling die is neergelegd in artikel 5.32.10.2, § 4, luidend als volgt :

"De verbodsbepalingen van §1 gelden niet voor de bestaande inrichtingen of gedeelten ervan.

Voor de bestaande inrichtingen die niet beantwoorden aan deze verbodsbepalingen moet er een evenwicht bestaan tussen de open en de gesloten dagen in de weekends. Dit evenwicht houdt in dat op maandbasis het aantal zaterdagen, zon- en feestdagen met ingedeelde activiteiten niet hoger mag zijn dan het aantal zaterdagen, zon- en feestdagen zonder ingedeelde activiteiten".

Dit voorschrift treedt in werking op 1 januari 1996.

1.4. Met een schrijven van 7 augustus 1995, aangetekend verzonden op 10 augustus 1995, vraagt de v.z.w. TERLAMEN-ZOLDER aan de Vlaamse minister bevoegd voor het leefmilieu een afwijking van artikel 5.32.10.2, § 4, van VLAREM II. Op deze afwijkingsaanvraag wordt gunstig beschikt door een ministerieel besluit van

22 december 1995, doch dit ministerieel besluit wordt geschorst door 's Raads arrest nr. 62.894 van 31 oktober 1996.

1.5. Op 5 maart 1997 wordt de bestreden beslissing genomen, die er toe strekt enerzijds het ministerieel besluit van 22 december 1995 in te trekken en anderzijds andermaal een afwijking toe te staan op artikel 5.32.10.2, § 4, van VLAREM II :

- op maandbasis mogen er op het circuit maximaal 2 weekends van de A-categorie worden ingericht; voor de overige weekends van de maand zal het circuit één weekend gesloten zijn en zullen voor de resterende weekends van de maand enkel activiteiten van B- of C-categorie toegelaten zijn;
- voertuigen met een emissieniveau van meer dan 95 dB(A) die aan B- of C-activiteiten deelnemen, dienen nadat zij het emissiemeetpunt zijn gepasseerd, tijdens dezelfde ronde het circuit te verlaten.

2.1.1. Overwegende dat de tussenkomende partij doet gelden dat de Raad van State niet bevoegd is om over het beroep uitspraak te doen omdat verzoeker op bladzijde 7 en 11 van zijn verzoekschrift respectievelijk zou hebben gesteld : "Hierdoor wordt verzoeker (en met hem de volledige buurt) teruggeplaatst in de onhoudbare toestand, die het uitvaardigen van artikel 5.32.10.2 § 4 voorafging. Het (subjectieve) recht dat hij kan ontleen aan het nieuwe voorschrift, wordt dusdoende, nog voor de inwerking treding ervan gefnuikt door een individueel afwijkend besluit" en "in de periode april-september daarentegen speelt het voorschrift van artikel 5.32.10.2 § 4 een belangrijke rol in het vrijwaren van verzoekers subjectief recht op (enige) rust"; dat zij op die formulering steunt ter staving van haar stelling dat het werkelijk voorwerp van de vordering een subjectief recht is;

2.1.2. Overwegende, vooreerst, dat wordt vastgesteld dat de laatste door de tussenkomende partij aangehaalde zinsnede niet voorkomt in het verzoekschrift tot annulatie; dat, voorts, het gevorderde de vernietiging betreft van een eenzijdige constitutieve rechtshandeling door de overheid genomen binnen het raam van haar discretionaire bevoegdheid; dat het gegeven dat een vernietiging van die rechtshandeling een weerslag kan hebben op verzoekers subjectieve rechten en dat verzoeker in zijn feitenrelaas vermeldt dat "het (subjectieve) recht (...) wordt gefnuikt door een individueel afwijkend besluit" aan de bevoegdheid van de Raad van State geen afbreuk doet; dat de exceptie niet opgaat;

2.2.1. Overwegende dat de tussenkomende partij in een tweede exceptie opwerpt dat verzoeker geen belang heeft bij zijn beroep omdat een vernietiging van de bestreden beslissing hem niet het verhoopte voordeel kan opleveren, daar zij immers verworven rechten put uit het ministerieel besluit van 22 december 1989; dat zij betoogt dat indien men die rechten wenst te wijzigen, de specifieke procedure voorgeschreven bij artikel 45 van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (VLAREM I) moet worden toegepast; dat zij in haar laatste memorie daaraan toevoegt dat het toepassen van artikel 5.32.10.2 van VLAREM II op het besluit van 22 december 1989 er op neerkomt dat aan die bepaling een retro-actieve werking wordt gegeven; dat zij tenslotte wijst op de in artikel 76 juncto artikel 71 van VLAREM I opgenomen overgangsbepalingen, waaruit volgt dat vergunningen, zoals deze vastgelegd in het ministerieel besluit van 22 december 1989, verleend vóór de inwerkingtreding van VLAREM I, geldig blijven voor de vastgestelde termijn

tot ten hoogste twintig jaar, dit te rekenen vanaf 1 september 1991;

2.2.2. Overwegende dat VLAREM II in het Belgisch Staatsblad van 1 juni 1995 is verschenen en dat het krachtens artikel 7.3.0.1 in werking is getreden op 1 augustus 1995; dat daarenboven in artikel 7.3.0.2 uitdrukkelijk is bepaald dat de in VLAREM II vastgestelde algemene en sectorale voorwaarden toepasselijk zijn op de voor de inwerkingtreding van evengenoemd besluit verleende exploitatievergunningen; dat dienvolgens de procedure voorgeschreven bij artikel 45 van VLAREM I tot wijziging of aanvulling van de in de lopende definitieve vergunningen opgelegde voorwaarden niet dienden te worden gevolgd om de algemene en sectorale voorwaarden vastgesteld bij VLAREM II op die lopende vergunningen toepasselijk te maken; dat aangezien de algemene en sectorale bepalingen van VLAREM II, dus ook artikel 5.32.10.2 in werking zijn getreden na de publicatie ervan in het Belgisch Staatsblad, de tussenkomende partij ten onrechte doet gelden dat aan artikel 5.32.10.2 terugwerkende kracht is verleend; dat het gegeven dat die naar de toekomst toe werkende bepalingen eveneens gelden voor reeds verleende vergunningen aan die vaststelling geen afbreuk doet; dat, voorts, zelfs indien uit artikel 76 juncto artikel 71 van VLAREM I volgt dat verleende vergunningen geldig blijven, dat niet impliceert dat de overheid niet vermag om met betrekking tot die vergunningen algemene en sectorale milieuvoorwaarden op te leggen, aan te vullen of te wijzigen; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

2.3.1. Overwegende dat de tussenkomende partij in een derde exceptie opwerpt dat artikel 5.32.10.2 van VLAREM II zonder voorwerp is; dat haar betoog neerkomt op wat volgt : artikel 5.32.10.2 voert afstandsregels in zodat een inrichting die in een bepaalde zone van het

gewestplan moet worden ingeplant op een zekere afstand moet blijven van andere gewestplanzones; de afstandsregels en de regels die de gelijkwaardigheid ermee beogen zijn maatregelen van ruimtelijke ordening en steunen op de gewestplanbestemmingen; zolang de gewestplannen niet bestaan of wanneer zij niet tegenstelbaar zijn, kan artikel 5.32.10.2 van VLAREM II geen toepassing vinden; welnu, het gewestplan Hasselt-Genk is niet tegenwerpelijk om volgende redenen:

1. het koninklijk besluit van 3 april 1979 tot vaststelling van het gewestplan Hasselt - Genk is enkel vermeld in het Belgisch Staatsblad, terwijl de bekendmaking bij uittreksel is vereist; de publicatie diende derhalve "excerpten", t.t.z. letterlijke delen van het desbetreffend koninklijk besluit te bevatten; trouwens, sedert de wijzigingen van artikel 13 van de stedenbouwwet door artikel 99 van het decreet van 22 december 1993 en de invoering van artikel 13 bis door artikel 100 van het decreet van 22 december 1993 is een integrale publicatie in het Belgisch Staatsblad vereist en evengenoemd artikel 13 bis is krachtens artikel 108 van dat decreet ook toepasselijk op de gewestplannen die definitief werden vastgesteld vóór 1 januari 1994

2. het advies van de commissie van advies is enkel in het Nederlands gepubliceerd, terwijl dat advies deel uitmaakt van de bekendmaking bij uittreksel van het koninklijk besluit tot vaststelling van het gewestplan, zodat de bepalingen van de taalwetgeving op het advies van toepassing zijn; verwezen wordt nog naar artikel 84 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen; voorts mist het gewestplan eveneens juridische geldigheid en rechtskracht om volgende redenen :

1. de kaartbladen zijn niet ondertekend door de Koning
2. er is twijfel of het koninklijk besluit van 3 april 1979 tot vaststelling van het gewestplan Hasselt-Genk wel ondertekend is door de Koning

3. het gewestplan werd enkel medeondertekend door de staatssecretaris voor streekeconomie en niet door de minister hetgeen indruist tegen artikel 2 van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de staatssecretarissen; het koninklijk besluit van 22 juni 1977 houdende bepaling van de bevoegdheden van de staatssecretarissen met gewestelijke bevoegdheid en het koninklijk besluit van 29 juni 1977 houdende de uitbreiding van de bevoegdheden van de staatssecretaris voor Vlaamse streekeconomie dienen op grond van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing te worden gelaten daar deze tot stand zijn gekomen zonder voorafgaandelijk het verplicht advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State in te winnen terwijl er voor de ingeroepen dringende noodzakelijkheid geen reden voorhanden was "nu de medeondertekening van koninklijke besluiten reeds geregeld was door artikel 2 van het koninklijk besluit van 24 maart 1972" en "uit de aanhef van het koninklijk besluit van 2 juni 1977 blijkt dat er reeds een regeling met betrekking tot de bevoegdheid in verband met ruimtelijke ordening bestond"; voorts schendt het koninklijk besluit van 29 juni 1977 het gelijkheidsbeginsel "nu hierdoor een onderscheid tot stand is gekomen tussen de algemene regel van het koninklijk besluit van 24 maart 1972, waarbij de medeondertekening door een minister is vereist, en de afwijkende regel van het koninklijk besluit van 29 juni 1972, op grond waarvan de staatssecretaris alleen mag ondertekenen in de gevallen opgesomd in artikel 1 van dit koninklijk besluit van 29 juni 1977";

2.3.2.1. Overwegende, wat het eerste argument aangaande de niet-tegenstelbaarheid van het gewestplan Hasselt-Genk betreft, dat het dispositief van het koninklijk besluit van 3 april 1979 tot vaststelling van het gewestplan Hasselt-Genk luidt als volgt :

"Art. 1. Het hierbijgevoegd plan met de daarbij behorende aanvullende stedenbouwkundige voorschriften vormt het gewestplan Hasselt-Genk.

Het plan bestaat uit 68 ortofotoplans die de bestaande toestand aanduiden, uit 23 kaarten die de juridische toestand weergeven en uit 23 kaarten die de bestemmingsgebieden omschrijven.

Art. 2. Onze Staatssecretaris voor Streekeconomie is belast met de uitvoering van dit besluit.";

dat in het Belgisch Staatsblad van 23 mei 1979 volgende tekst werd gepubliceerd :

"Bij Koninklijk besluit van 3 april 1979 is het gewestplan 'Hasselt-Genk' vastgesteld.

Dit gewestplan wordt gevormd door een plan met daarbij behorende aanvullende stedenbouwkundige voorschriften. Dit plan bestaat uit achtenzestig orthofotoplans die de bestaande feitelijke toestand aanduiden, uit drieëntwintig kaarten die de bestaande rechtstoestand weergeven en uit drieëntwintig kaarten die de bestemmingsgebieden omschrijven.

In het Belgisch Staatsblad van heden verschijnt de tekst van het advies van de commissie van advies voor de streek Limburg betreffende het gewestplan 'Hasselt-Genk'.

De Staatssecretaris voor Streekeconomie is belast met de uitvoering van dit besluit";

dat de in het Belgisch Staatsblad gepubliceerde tekst inhoudelijk volledig overeenstemt met het dispositief van het koninklijk besluit van 7 november 1978; dat dergelijke publicatie a fortiori voldoet aan de minder strenge vereiste van publicatie bij uittreksel, gesteld in de toen toepasselijke artikelen 10 en 13 van de stedenbouwwet van 29 maart 1962; dat met publicatie bij uittreksel immers bedoeld wordt een publicatie bij wijze van samenvatting; dat dienvolgens het gewestplan Hasselt-Genk werd gepubliceerd overeenkomstig de toendertijd geldende wettelijke bepalingen; dat uit de door de tussenkomende partij aangehaalde artikelen 13 bis en 75, § 3 van de wet van 29 maart 1982, houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, ingevoegd bij artikel 100, respectievelijk 108 van het decreet van 22 december 1993 houdende

bepalingen tot begeleiding van de begroting 1994, niet de conclusie kan worden getrokken dat de vóór 1 januari 1994 definitief vastgestelde gewestplannen, die conform de toendertijd geldende bepalingen werden gepubliceerd, opnieuw moeten worden gepubliceerd; dat het eerste onderdeel van de exceptie niet kan worden aangenomen;

2.3.2.2. Overwegende, wat het tweede argument aangaande de niet-tegenstelbaarheid van het gewestplan Hasselt-Genk betreft, dat de bekendmaking van het advies van de commissie van advies voor de streek Limburg geen deel uitmaakt van de bekendmaking bij uittreksel van het koninklijk besluit tot vaststelling van het gewestplan Hasselt-Genk, maar een afzonderlijke bekendmaking is, welke wordt opgelegd ingevolge de uitdrukkelijke bepaling van artikel 10, eerste lid van de stedenbouwwet; dat geen tekst bepaalt dat de publicatie van dit advies ook in het Frans dient te geschieden; dat dit advies op rechtmatige wijze alleen in het Nederlands werd bekendgemaakt; dat de verwijzing naar artikel 84 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen niet relevant is, nu het gewestplan Hasselt-Genk werd vastgesteld bij koninklijk besluit van 3 april 1979 en werd bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 23 mei 1979, tegelijk met het advies van de commissie van advies voor de streek Limburg; dat het tweede onderdeel van de exceptie moet worden verworpen;

2.3.2.3. Overwegende, wat de geopperde mogelijke niet ondertekening door de Koning van de kaartbladen van het gewestplan Hasselt-Genk betreft, dat luidens artikel 12 van de stedenbouwwet van 29 maart 1962, thans artikel 10 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, "het gewestplan bevat 1. de aanduiding van de bestaande toestand;

2. de maatregelen van aanleg, vereist om te voldoen aan de economische en de sociale behoeften van het gewest;
3. de maatregelen ter verbetering van het net der voornaamste verkeerswegen. Het kan eveneens bevatten :
1° algemene voorschriften van esthetische aard;
2° geheel of ten dele de zaken die in een gemeentelijk algemeen plan zijn opgenomen overeenkomstig de navolgende opsomming"; dat dienvolgens de kaartbladen deel uitmaken van het koninklijk besluit zelf houdende vaststelling van een gewestplan; dat om rechtsgeldig te zijn, niet elke bladzijde van een koninklijk besluit dient ondertekend te zijn door de Koning; dat het volstaat dat de Koning een koninklijk besluit van één handtekening voorziet; dat dienvolgens ook niet elk kaartblad dient te zijn ondertekend door de Koning; dat het derde onderdeel van de exceptie moet worden verworpen;

2.3.2.4. Overwegende, voorts, dat de tussenkomende partij niet aanvoert dat het koninklijk besluit zelf niet is ondertekend door de Koning; dat de uiting van "twijfel of het vaststellingsbesluit zelf wel door de Koning ondertekend is" niet als een ontvankelijke exceptie kan worden beschouwd;

2.3.2.5. Overwegende, wat het ontberen van "de juridische geldigheid en rechtskracht" betreft daar het gewestplan enkel is medeondertekend door de staatssecretaris en niet door de minister, dat bij koninklijk besluit van 22 juni 1977 houdende bepaling van de bevoegdheden van de staatssecretarissen met gewestelijke bevoegdheid, de staatssecretaris voor streekeconomie werd belast met de uitoefening van de bevoegdheden betreffende onder meer het beleid inzake ruimtelijke ordening en stedenbouw en dat bij koninklijk besluit van 29 juni 1977 houdende uitbreiding van de bevoegdheden van de staatssecretaris voor Vlaamse

streekeconomie deze staatssecretaris werd gemachtigd om reglementaire koninklijke besluiten in verband met de streek- en gewestplannen en met de gemeentelijke plannen van aanleg alleen mede te ondertekenen, in afwijking van de artikelen 2, 3° en 3 van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de staatssecretarissen; dat dienvolgens de minister het gewestplan Hasselt-Genk niet mee diende te ondertekenen; dat het niet voorleggen van die koninklijke besluiten aan het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State blijkens de aanhef van die besluiten was ingegeven door de dringende noodzakelijkheid; dat ten tijde van die koninklijke besluiten de ingeroepen dringende noodzakelijkheid niet formeel diende te worden gemotiveerd; dat de door de tussenkomende partij aangevoerde argumentatie ter weerlegging van de ingeroepen dringende noodzakelijkheid niet overtuigt; dat, immers, het feit dat er met betrekking tot een bepaalde aangelegenheid regelingen bestaan, niet het bewijs levert dat het niet dringend noodzakelijk kan zijn om een gewijzigde of een andere regeling tot stand te brengen; dat, wat de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel betreft, de tussenkomende partij niet duidelijk maakt welke persoon of categorieën van personen door het verlenen van een bepaalde bevoegdheid aan een staatssecretaris worden gediscrimineerd en waarin de discriminatie dan wel zou bestaan; dat het laatste onderdeel van de exceptie eveneens moet worden verworpen;

2.4.1. Overwegende, dat in een vierde exceptie, de tussenkomende partij opwerpt dat § 4 van artikel 5.32.10.2 van VLAREM II op zichzelf beschouwd niet duidelijk is; dat zij desbetreffend doet gelden dat de vergunningsplicht van een inrichting volgt uit de opneming van een inrichting op de indelingslijst die als bijlage bij VLAREM I is gevoegd, dat omlopen zijn opgenomen onder de rubriek 32.9, dat een onderscheid

moet worden gemaakt tussen de activiteiten die op de omloop plaatsvinden en de omloop zelf, dat immers blijkt artikel 2, 1° van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunningsdecreet) en artikel 1, 4° van VLAREM I onder "inrichting wordt verstaan : fabrieken, werkplaatsen, opslagplaatsen, machines, installaties, toestellen en handelingen die op een door de Vlaamse regering op te stellen lijst voorkomen", dat de omloop te beschouwen is als een installatie en de activiteiten die op de omloop plaatsvinden als handelingen, dat deze handelingen afzonderlijk op de indelingslijst moeten worden opgenomen "willen zij op zichzelf ingedeeld en dus vergunningsplichtig zijn", dat evenwel wedstrijden als dusdanig niet voorkomen op de indelingslijst zodat zij niet vergunningsplichtig zijn, dat dienvolgens artikel 5.32.10.2, § 4, van VLAREM II alles behalve duidelijk is wanneer het een evenwicht voorschrijft tussen bepaalde dagen met ingedeelde activiteiten en bepaalde dagen zonder ingedeelde activiteiten, dat aangezien wedstrijden geen ingedeelde activiteiten zijn, artikel 5.32.10.2, § 4 bij gebreke aan ingedeelde activiteiten zonder voorwerp is;

2.4.2. Overwegende, dat in de rubriek 32.9 van de indelingslijst van als hinderlijk beschouwde inrichtingen van VLAREM I zijn opgenomen : omlopen voor wedstrijden, test- en oefenritten met motorvoertuigen, met inbegrip van recreatief gebruik, niet volledig gelegen op de openbare weg of op openbare waterwegen; dat in die rubriek de omlopen worden ingedeeld in verschillende klassen naargelang het aantal wedstrijden, test- of oefenritten er worden gehouden; dat de enige zinvolle interpretatie die aan het begrip "omloop", opgenomen in rubriek 32.9, kan worden gegeven is dat de omloop een geheel vormt met de ritten en de wedstrijden

die erop worden gehouden; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

2.5.1. Overwegende dat in een vijfde exceptie de tussenkomende partij doet gelden dat van het begrip "inrichting", waarvan sprake in het milieuvergunningsdecreet en in VLAREM I geen duidelijke definitie voorhanden is, dat bij de parlementaire voorbereiding van het milieuvergunningsdecreet was voorgesteld om het begrip "vliegveld" in de omschrijving van een inrichting op te nemen, dat dit voorstel werd verworpen, dat er werd op gewezen dat het vliegveld een inplanting was en dat dus het ruimtelijk aspect van belang was, dat vliegvelden zelf niet als ingedeelde inrichtingen werden opgenomen, dat net als bij een vliegveld ook bij een omloop het ruimtelijk aspect van belang is, dat dienvolgens ook de v.z.w. TERLAMEN geen milieuvergunning voor de omloop zelf nodig heeft, maar wel voor andere elementen zoals bijvoorbeeld brandopslag, hetgeen ook het geval is voor brandstofopslagplaatsen horend bij vliegvelden;

2.5.2. Overwegende dat in tegenstelling tot vliegvelden, omlopen wel opgenomen zijn in de indelingslijst van VLAREM I en dat de omloop van de tussenkomende partij behoort tot de klasse 1 en dus vergunningsplichtig is; dat die vaststelling volstaat om de exceptie te verwerpen;

2.5.3. Overwegende dat geen van de door de tussenkomende partij opgeworpen excepties opgaan;

3.1.1. Overwegende dat verzoeker in het tweede onderdeel van het eerste middel de schending aanvoert van de artikelen 1.2.2.1, § 1, van VLAREM II onder meer doordat in het aanvraagdossier geen "technische redenen" worden aangedragen ter motivering van de afwijking en in

dat dossier geen "gelijkwaardige waarborgen" werden voorgesteld; dat hij die twee grieven als volgt toelicht :

"c. Er werden in het aanvraagdossier geen technische redenen aangedragen ter motivering van de afwijking. De onvolledigheid van het dossier blijkt tenandere uit de totale afwezigheid van enige 'technische redenen', die de afwijking motiveren (zoals opgelegd in het artikel 1.2.2.2. § 1, 2° van VLAREM II). Het bestreden besluit maakt wel melding van zogenaamde 'technische redenen' die de aanvraag tot afwijking schragen, maar nauwkeurige lezing van deze motieven maakt algaauw de volkomen afwezigheid van enige technische verantwoording duidelijk.

De 'technische redenen' worden immers geput uit een vrij willekeurige greep van argumenten van economische, geografische en morele aard !

Het respecteren van artikel 5.32.10. § 4 VLAREM II zou aldus de aanvrager onrechtvaardig zijn, en zou de Gemeente Zolder, de Provincie Limburg en 'een groot gedeelte van Vlaanderen' het fel begeerde sporttoerisme ontzeggen. De concurrentiepositie van de omloop Terlaemen-Zolder zou, ten aanzien van het - in het Waalse Gewest geëxploiteerde - circuit van Francorchamps, nadelig beïnvloed worden, en zou ten lange leste moeten gesloten worden, nu de uitbating totaal onmogelijk zou worden, zonder dat voor deze laatste bewering trouwens enig stavingsstuk wordt voorgelegd.

Overigens, beklagen de aanvragers er zich over dat zij - als enige - 'de strenge voorwaarden van het Ministerieel Besluit van 22.12.1989' moeten naleven, wat zij in het verleden overigens altijd nauwgezet zouden hebben gedaan.

Pro memorie : het bewuste vergunningsbesluit van 22 december 1989 laat 339 activiteitsdagen per jaar (op een totaal van 365, hoogstens 366 dagen) toe. Elke technische verantwoording ontbreekt echter in de aanvraag tot afwijking.

Deze onvolledigheid is trouwens ook uw Raad niet ontgaan in zijn schorsingsarrest van 27 maart 1997 (R.v.St. nr. 65.694, JACOBS). In dit schorsingsarrest overweegt uw Raad wat moet worden begrepen onder 'technische redenen'.

Uw Raad stelt terecht dat onder 'technische redenen' moet worden verstaan die redenen die betrekking hebben op het produktieproces, de activiteiten en werkwijze van een inrichting. De artikelen 1.2.2.1. en 1.2.2.2. van VLAREM II moeten er juist op gericht zijn een afwijking mogelijk te maken van die technische voorschriften indien zou blijken dat een inrichting om redenen die inherent zijn aan de installaties, de produktiewijze en dergelijke meer,

om technische redenen niet kunnen voldoen aan één of meerdere voorschriften.

'Technische redenen' (?), gesteund op de omstandigheid dat een afgekeurde vergunning werd nageleefd of dat het voorschrift waarvan afwijking wordt gevraagd 'economisch onhaalbaar' is, voldoen uiteraard niet aan artikel 1.2.2.2, 2° VLAREM II.

d. Er werden geen 'gelijkwaardige waarborgen' voorgesteld in het aanvraagdossier.

Welke de 'gelijkwaardige waarborgen' zijn die worden voorgesteld om een afwijking van een VLAREM II-voorschrift te rechtvaardigen, hangt uiteraard af van de aard van de norm waarvan de afwijking wordt aangevraagd.

Terzake past het te wijzen op de aard van de regel in artikel 5.32.10.2 § 4 VLAREM II. Ter zake schrijft de heer VERBRUGGEN, voormalig voorzitter van de MINAraad :

'Luidruchtige recreatie mag enkel georganiseerd worden indien natuurlijk waardevolle omgevingen of woonzones worden geëerbiedigd. Door groepsactiviteiten (motorcross, modelvliegtuigclubs) op een vaste omloop aan te moedigen, moeten illegale activiteiten verminderen. Voor activiteiten op vaste omlopen is de uitvoering van een systeem van open en gesloten dagen noodzakelijk. Dagen met geluidsoverlast moeten gecompenseerd worden met absolute 'still' dagen. (VERBRUGGEN, A., Leren om te keren, Milieu- en Natuurrapport Vlaanderen, Garant, Leuven, Apeldoorn, 1994, 382).

Bovendien merkt verzoeker ten overvloede op dat de 'gelijkwaardige waarborgen' die de v.z.w. TERLAEMEN-ZOLDER voorstelde, niets anders zijn dan maatregelen die reeds in de initiële vergunning waren opgelegd. In dit licht verwijst verzoeker bovendien expliciet naar de woorden van de auditeur LANCKSWEERDT in zijn verslag dd. 24 mei 1996 bij de schorsing in de zaak A. 68.095/ VII-13.752.

'Zoals gezegd strekt artikel 5.32.10.2, § 4 van het VLAREM II er toe dat, kort samengevat, slechts één weekenddag op twee mag gereden worden op de omloop, berekend op maandbasis, daar ingevolge het vergunningsbesluit van 22 december 1989 pakweg drie weekends op vier allerlei wedstrijden mag organiseren, eveneens op maandbasis gerekend. De v.z.w. TERLAEMEN moet dus waarborgen kunnen bieden die er op neerkomen dat, wanneer drie weekends op vier gereden wordt, mens en milieu slechts in dezelfde mate tegen hinder en risico's zullen beschermd zijn als wanneer er één weekenddag op twee gereden wordt. Wanneer men de zaken nuchter beschouwd kan dat slechts op één manier : door waarborgen te bieden dat er in het supplementaire weekend helemaal geen geluidshinder of welkdanige andere vorm van hinder geproduceerd wordt, omdat er in een weekend

waarin niet gereden wordt ook helemaal geen hinder kan ondervonden worden.

Hoe de v.z.w. TERLAEMEN daartoe waarborgen kan bieden is een raadsel, tenzij men in het extra-weekend waarin mag gereden worden enkel geluidloze en geurloze auto's en moto's op de piste toelaat, en er bovendien voor zorgt dat er geen enkele andere vorm van hinder of overlast is (qua parkeerproblemen e.d.m.). Dat is éénvoudig niet realistisch, en de conclusie kan dan ook enkel zijn dat er ten aanzien van artikel 5.32.10.2 § 4 slechts een theoretische afwijkmogelijkheid heeft, maar die in de praktijk onuitvoerbaar zal zijn.

Er is echter meer. De voorgestelde maatregelen die gelijkwaardige waarborgen moeten bieden zijn bij nader toezien niets anders dan een herhaling van voorwaarden die reeds in vroegere vergunningsbesluiten waren opgelegd. Welke bijkomende maatregelen de v.z.w. voorstelt om aan de bijkomende hinder die veroorzaakt wordt door een frekwenter gebruik van de omloop het hoofd te bieden, kan niet uit het vergunningsbesluit noch uit haar aanvraag tot afwijking worden opgemaakt'.

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de tussenkomende partij in haar afwijkingsaanvraag van 16 augustus 1995 wel degelijk technische redenen heeft opgegeven ter motivering van de afwijking; dat zij er op wijst dat artikel 1.2.2.2, § 1, van VLAREM II in geen sanctie voorziet voor het ontbreken van een element dat de aanvraag tot afwijking zou moeten vermelden en dat geen van de elementen die verzoeker heeft aangebracht tot de conclusie kunnen leiden dat de overheid niet met kennis van zaken heeft kunnen beslissen;

3.1.3. Overwegende dat de tussenkomende partij vooreerst opmerkt dat verzoeker in de zaak G/A. 68.095/VII-13.753 hetzelfde middel heeft aangevoerd doch dat de Raad van State met zijn arrest nr. 62.894 van 31 oktober 1996 niet op grond van dat middel de schorsing van de tenuitvoerlegging van het ministerieel besluit van 22 december 1995 heeft bevolen alhoewel het in evengenoemd arrest ernstig bevonden middel minder

ruim was dan het onderhavig middel; dat zij het middel ongegrond acht daar haar afwijkingsaanvraag wel degelijk de technische redenen vermeldde die de afwijking motiveerden alsook een voorstel van maatregelen bevatte die van aard zijn gelijkwaardige waarborgen te bieden voor de bescherming van de mens en van het leefmilieu;

3.1.4. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord doet gelden dat van enige technische reden tot verantwoording van de afwijking geen sprake is, dat overwegingen van louter sociale, economische of geografische aard niet voldoen aan de definitie van "technische redenen", dat waar de verwerende partij ervan uitgaat dat de gegevens voorgeschreven bij artikel 1.2.2.1, § 1, van VLAREM II niet substantieel zijn, het verzoeker ontgaat op basis van welke criteria de overheid zich dan wel moet steunen om een aanvraag tot afwijking van de VLAREM II-normen te rechtvaardigen; dat verzoeker ook zijn standpunt aanhoudt wat betreft het ontbreken van voorstellen inzake "gelijkwaardige waarborgen" voor de bescherming van mens en milieu;

3.1.5.1. Overwegende, vooreerst, dat om een schorsing te bevelen het volstaat dat een van de aangevoerde middelen ernstig wordt bevonden, ook al is dat middel niet het ruimste middel; dat uit het gegeven dat de Raad van State een identiek middel in een vorige schorsingsprocedure niet heeft onderzocht, geen conclusie mag worden getrokken aangaande de ernst van dat middel;

3.1.5.2. Overwegende dat artikel 1.2.2.2, § 1, van VLAREM II bepaalt dat de in artikel 1.2.2.1 bedoelde individuele afwijking op de milieuvoorwaarden schriftelijk moet worden aangevraagd door de exploitant van de inrichting en dat de aanvraag volgende elementen moet omvatten :

- "1° ...
- 2° de technische redenen die de afwijking motiveren
- 3° een voorstel van maatregelen die van aard zijn gelijkwaardige waarborgen te bieden voor de bescherming van de mens en van het leefmilieu als de voorwaarden waarvan gevraagd wordt te mogen afwijken;
- 4° ...";

3.1.5.3. Overwegende dat blijkens de aanhef van het bestreden ministerieel besluit de afwijkingsaanvraag van de tussenkomenende partij is gemotiveerd door de volgende "technische redenen" :

- "1) In het M.B. dd. 22 december 1989 is o.m. vermeld :
'Overwegende dat de oplegging van strenge voorwaarden, inzonderheid de installatie van geluidsimmissie- en geluidsemissiemeetposten een langere vergunningstermijn verantwoordt'.
Verzoekster is steeds de voorwaarden nagekomen die opgenomen zijn in voormeld M.B. en er werden geen overtredingen op de vergunningsvoorwaarden vastgesteld door de controlerende overheid. Verzoekster zal zich ook verder aan die vergunningsvoorwaarden houden.
- 2) Verzoekster ressorteert onder de 'bestaande inrichtingen' die niet beantwoorden aan de verbods- en afstandsregels van artikel 5.32.10.2 van titel II van het Vlarem. Voor deze inrichtingen moet er, binnen een overgangstermijn die loopt tot 1 januari 1996, een evenwicht bestaan tussen open en gesloten dagen in de weekends en dit op maandbasis. Verzoekster wenst te benadrukken dat er op jaarbasis al meer dan een evenwicht is. Immers is het circuit gedurende 192 dagen per jaar gesloten of slechts open voor stil gebruik (= C-activiteiten) en maar gedurende 173 dagen open voor A- en B-activiteiten. Het behouden van een evenwicht voor de weekends op maandbasis maakt de verdere uitbating van het circuit totaal onmogelijk.
Verzoekster is derhalve qua kalender volledig afhankelijk van de officiële internationale (Fédération Internationale Automobile uit Parijs) en nationale (Koninklijke Automobiellclub van België) instanties.
Indien ingevolge de toepassing van titel II van het Vlarem nog één of twee weekends extra per maand dient gesloten te worden, bovenop de sluiting van één weekend per maand voorzien in de huidige uitbatingsvergunning, wordt verzoekster meer gestraft dan welke organisatie ook.

Geen enkele organisatie of inrichter van sportwedstrijden heeft de strenge voorwaarden van het ministerieel besluit van 22 december 1989 moeten eerbiedigen. Verzoekster doet dit echter wel. Een evenwicht op maandbasis is onrechtvaardig omdat maanden zoals januari, februari, maart, oktober, november en december niet echt dienstig zijn voor wedstrijden van autosport en aanverwante inrichtingen. Het seizoen is maar van april tot en met september van elk jaar, periode waarin de meeste activiteiten georganiseerd worden.

Het sporttoerisme dat zo belangrijk is voor Zolder, de provincie Limburg en een groot deel van Vlaanderen komt ook maar gedurende die enkele zomermaanden tot zijn recht (750.000 toeschouwers per jaar).

Indien de voorwaarden, opgelegd in Titel II van het Vlarem strikt worden toegepast op verzoekster, dient het circuit gesloten te worden.

Immers de weinige weekends dat er eventueel in de zomer kan geëxploiteerd worden, zijn niet voldoende om de zeer hoge kosten en uitgaven (onderhoud, personeel, investeringen enz...) te kunnen compenseren.

Verzoekster ontmoet zeer grote concurrentie vanwege het circuit van Francorchamps, alwaar de strenge reglementering van het ministerieel besluit van 22 december 1989 niet geldt";

3.1.5.4. Overwegende dat in het Verslag aan de Vlaamse regering, dat voorafgaat aan VLAREM II -besluit dat in artikel 1, 29°, van VLAREM I een definitie invoert van het begrip "beste beschikbare techniek"-volgende toelichting wordt gegeven bij het begrip "techniek" : "zowel de toegepaste techniek als de wijze waarop de installaties zijn of worden ontworpen, gebouwd, onderhouden, geëxploiteerd, en ontmanteld. De technieken moeten in de betrokken sector zowel uit een bedrijfstechnisch als uit een bedrijfseconomisch oogpunt haalbaar zijn"; dat die toelichting overeenstemt met de gangbare taalkundige betekenis die aan het begrip techniek wordt gegeven; dat onder "technische redenen" dan ook moet worden verstaan redenen die betrekking hebben op het productieproces, de activiteiten en werkwijze van een inrichting; dat dit des te meer geldt nu VLAREM II een geheel van milieuvoorwaarden, van

technische voorschriften bevat die gelden met betrekking tot de installaties, de productiewijze, de emissies enz., van hinderlijke inrichtingen en de artikelen 1.2.2.1 en 1.2.2.2 van VLAREM II er juist op gericht zijn een afwijking mogelijk te maken van die technische voorschriften indien zou blijken dat een inrichting om redenen die inherent zijn aan de installaties, de productiewijze en dergelijke meer, dus om technische redenen, niet kan voldoen aan een of meerdere van die technische voorschriften; dat in dergelijk geval de exploitant een alternatief mag voorstellen dat dezelfde waarborgen biedt voor de bescherming van de mens en het leefmilieu;

3.1.5.5. Overwegende dat de door verzoeker aangevoerde "technische redenen", te weten de omstandigheid dat men in het verleden de vergunningsvoorwaarden van het ministerieel besluit van 22 december 1989 naleefde en de omstandigheid dat het economisch onhaalbaar is een weekend op twee op maandbasis te sluiten niet als technische redenen in de zin van artikel 1.2.2.2, 2°, van VLAREM II kunnen worden aangemerkt;

3.1.5.6. Overwegende, wat betreft de in artikel 1.2.2.2, § 1, 3°, van VLAREM II opgelegde vereiste om in de afwijkingsaanvraag een voorstel van maatregelen op te nemen, dat van aard moet zijn gelijkwaardige waarborgen te bieden voor de bescherming van de mens en het leefmilieu, dat de tussenkomen partij blijkens het bestreden besluit desbetreffend volgende maatregelen heeft voorgesteld :

- "1) In de voorwaarden van de exploitatievergunning van 22 december 1989 is reeds voorzien dat verzoekster elke maand één weekend dient te sluiten, hetgeen altijd werd toegepast;
- 2) Het ecologisch evenwicht in relatie tot de omgeving is beoogd door de oplegging van de immissienorm van maximum 60 dB(A) (L₅) voor de activiteiten van de B- en de C-categorie, op de

referentiemeetplaats, Rustplein 7 te Heusden-Zolder;

- 3) Het ecologisch evenwicht is tevens beoogd door de oplegging van de emissienorm $L_{A,max}$ op de meetplaats langsheen de omloop, die niet hoger mag zijn dan 95 dB(A) voor motorvoertuigen of -rijwielen tijdens activiteiten van de B- en C-categorie;
- 4) In de voorwaarden van de exploitatievergunning van 22 december 1989 is voorzien dat verzoekster geen activiteiten mag exploiteren op de feestdagen, O.L. Heer Hemelvaart en O.L. Vrouw Hemelvaart (15 augustus)";

3.1.5.7. Overwegende dat voornoemde maatregelen, die door de verwerende en de tussenkomen de partij als een voorstel van maatregelen worden aangebracht, louter maatregelen betreffen die reeds waren opgelegd door het vergunningsbesluit van 22 december 1989; dat die maatregelen niet van aard zijn gelijkwaardige waarborgen te bieden die er moeten op neerkomen dat, wanneer drie weekends op vier gereden wordt, mens en milieu in dezelfde mate tegen hinder en risico's zullen zijn beschermd als wanneer op maandbasis het aantal zaterdagen, zon- en feestdagen met ingedeelde activiteiten niet hoger is dan het aantal zaterdagen, zon- en feestdagen zonder ingedeelde activiteiten, evenwicht opgelegd bij artikel 5.32.10.2, § 4, van VLAREM II; dat, immers, in een weekend waarin niet wordt gereden, helemaal geen geluidshinder of welkdanige andere vorm van hinder wordt geproduceerd, terwijl in het weekend waarin wel wordt gereden -weze het dat de activiteiten beperkt zijn tot de categorieën B en C- er steeds enige vorm van hinder voor de omgeving zal worden teweeggebracht; dat de voorgestelde maatregelen er niet toe strekken dat in het extra weekend waarop wordt gereden elke vorm van hinder zal worden uitgesloten; dat het tweede onderdeel van het eerste middel in de aangegeven mate gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat verzoeker in een tweede middel de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert onder meer doordat het bestreden besluit geen "gelijkwaardige waarborgen" oplegt; dat hij doet gelden dat het hem niet duidelijk is hoe het handhaven van de vergunningsvoorwaarden van het ministerieel besluit van 22 december 1989, dat één vrij weekend per maand garandeert, gelijkwaardigheid kan bieden met artikel 5.32.10.2, § 4, van VLAREM II dat een evenwicht garandeert tussen het aantal vrije en het aantal actieve weekenddagen;

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij betoogt dat de bestaande, in het ministerieel besluit van 22 december 1989 opgenomen, exploitatievoorwaarden samen met de opgelegde bijkomende voorwaarde te weten

"- op maandbasis mogen er op het circuit van Zolder maximaal 2 weekends van de A-categorie worden ingericht; voor de overige weekends van de maand zal het circuit één weekend gesloten zijn en zullen voor de resterende weekends van de maand enkel activiteiten van B- of C-categorie toegelaten zijn;
- voertuigen met een emissieniveau van meer dan 95dB (A) die aan B- of C-activiteiten deelnemen, dienen nadat zij het emissiemeetpunt zijn gepasseerd, tijdens dezelfde ronde het circuit te verlaten"

afdoende zijn voor de bescherming van de mens en het leefmilieu;

3.2.3. Overwegende dat de tussenkomenende partij opwerpt dat verzoeker in het tweede middel formeel de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, maar dat uit de verdere ontwikkeling van het middel blijkt dat verzoeker ook de schending van diverse concrete bepalingen inroept, waardoor het middel niet ontvanke-lijk "lijkt"; dat zij doet gelden dat op grond van geluidsmetingen werd vastgesteld dat het specifieke geluid van het circuit bij B- en C-activiteiten omzeggens volledig gemaskeerd wordt door het omgevingsgeluid

in open lucht en dat die maskering binnenshuis volledig is, dat voor die activiteiten het evenwicht op het woonklimaat zoals bedoeld in de paragrafen 1 en 4 van artikel 5.32.10.2 van VLAREM II niet is verstoord en dat de voorgestelde maatregelen dan ook een gelijkwaardigheid inhouden wanneer zij worden getoetst aan de samenlezing van voornoemde paragrafen 1 en 4;

3.2.3.1. Overwegende dat het inroepen van de schending van diverse concrete wetsbepalingen niet uitsluit dat eveneens de schending van de zorgvuldigheidsplicht kan worden aangevoerd; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

3.2.3.2. Overwegende dat blijkens artikel 5.32.10.2, § 4, van VLAREM II het aantal zaterdagen, zon- en feestdagen met ingedeelde activiteiten op maandbasis niet hoger mag zijn dan het aantal zaterdagen, zon- en feestdagen zonder ingedeelde activiteiten, daar waar de tussenkomende partij met het bestreden besluit omzeggens drie weekends op vier allerlei wedstrijden mag organiseren, weliswaar beperkt tot de categorieën B en C; dat in acht genomen het gegeven dat in een weekend waarin niet wordt gereden er vanuit het circuit helemaal geen hinder aan mens en milieu wordt veroorzaakt, bezwaarlijk kan worden gesteld dat door het toelaten van B- en C-activiteiten gedurende omzeggens drie weekends op vier, weze het met dien verstande dat voertuigen met een emissieniveau van meer dan 95 dB(A) tijdens dezelfde ronde het circuit moeten verlaten, mens en milieu in dezelfde mate tegen hinder en risico's zullen zijn beschermd als wanneer op het circuit één weekenddag op twee of twee weekends op vier wordt gereden; dat het tweede middel in de aangegeven mate gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het ministerieel besluit van 5 maart 1997 van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting waarbij na intrekking van het door de Raad van State geschorste ministerieel besluit van 22 december 1995 andermaal een aanvraag vanwege de v.z.w. TERLAMEN-ZOLDER tot afwijking van artikel 5.32.10.2, § 4, van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne, ingediend door de v.z.w. TERLAMEN-ZOLDER met betrekking tot een inrichting gelegen te Heusden-Zolder, met name de permanente omloop te Zolder-Terlamen, wordt ingewilligd.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op drieduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op twaalf maart 1900 achtennegentig,
door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	D. VERBIEST,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

M.-R. BRACKE.